

РЕШЕНИЕ

№ 4266

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2305** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във вр. с чл.211 от ЗМВР.

Образувано е по Жалба вх. № 6431/15.02.2023 г., подадена от В. Р. В. с ЕГН [ЕГН] и постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] – младши автоконтрольор I степен в 02 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез адв. Г. В. от АК – К., срещу Заповед № 513з-153/09.01.2023 г. на директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от шест месеца, считано от връчване на заповедта.

Жалбоподателят отрича да е извършил вмененото му дисциплинарно нарушение и счита, че фактическата обстановка е установена неправилно. Твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен - издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона. Иска се отмяната му. Претендират се съдебни разноски и се представя списък по чл.80 от ГПК.

В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя адв. Г. В. пледира за уважаване на жалбата и отмяна на оспорения акт. Поддържа искането за разноски.

Ответникът по жалбата – директорът на СДВР, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт М. Д., оспорва жалбата. Моли за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адв. В..

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във връзка с чл.144 от АПК приобщените по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа страна:

Не се спори по делото, че към 03.06.2022 г. жалбоподателят В. Р. В. е бил младши контрольор I-ва степен в 02 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, включително и към момента на издаване на оспорената заповед. Това е видно и от Кадрова справка рег. № 513р-96531/05.10.2022 г. / том 2, л.434/.

Не се спори, а и се установява от Ежедневна форма на отчет / том 2, л.458/, както и от показанията на разпитания по делото свидетел З. Н. Х., че от 19:00 ч. на 03.06.2022 г. до 07:00 ч. на 04.06.2022 г. жалбоподателят В. Р. В. е бил на работа като част от състава на наряд, съвместно със свидетеля Х.. От същия документ се установява, че в 22:59 ч. на 03.06.2022 г., той и колегата му са спряли за проверка лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от лицето Г. С.. Водачът представил СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария, което младши инспектор В. описал в РСОД. Отделно направил и справка за автомобила и лицето. Констатирал, че управляваното МПС не е представено за годишен технически преглед и като приел, че това е нарушение по чл.147, ал.1 от ЗДвП, му съставил Ф. серия GT, № 1293556.

На по-късен етап, на органите на МВР станало известно, че към момента на проверката на 03.06.2022 г. Г. С. е бил загубил придобитата правоспособност да управлява МПС по реда на чл.157, ал.4 от ЗДвП, поради което бил неспособен водач на МПС /същият бил възстановил правата си по реда на чл.157, ал.5 от ЗДвП/. Отделно от това лицето било криминално проявено.

Горните данни, както и други подобни случаи на „неупражнен контрол“, породили съмнение за извършени дисциплинарни нарушения от полицейски служители, сред които и младши инспектор В. В.. Те били описани в Доклад № 4575р-1768/31.08.2022 г. по описа на дирекция „Инспекторат“ – МВР /том 2, л.338 и сл./ от извършена проверка в СДВР и други структури на МВР, разпоредена със Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з-870/07.07.2022 г.

Със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г. /л.27/, изменена със Заповед № 513з-8851/14.10.2022 г. /л.71/ и Заповед № 513з-9671/09.11.2022 г. директорът на СДВР образувал проверка на данните, изложени в Доклад № 4575р-1768/31.08.2022 г. на дирекция „Инспекторат“ – МВР. Определен е състава на комисията, предмета на проверката и срока на завършването ѝ – тримесечен от издаването на заповедта. Жалбоподателят е запознат с първата от тези заповеди на 05.10.2022 г. срещу подпис, положен на гърба на л.36 /л.64 от делото/. Връчена му е Покана № 513р-95304/03.10.2022 г. за даване на писмени обяснения. Такива той е обективирал в документ с рег. № 513р-97672/07.10.2022 г. /том 2, л.435/. Заявил, че поддържа писмените сведения, които е дал пред служители от Дирекция „Вътрешна сигурност“ при МВР. Поискал и събирането на доказателства.

В хода на дисциплинарната проверка се потвърдили данните, че към 03.06.2022 г. Г. С. е бил с отнето СУМПС и е бил неспособен водач на МПС. Тази информация била налична в РСОД, но младши инспектор В. В. не бил констатирал това своевременно, т.е. към момента на проверката, тъй като не бил извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето, с оглед установяване дали е условието за

придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария. Дисциплинарната комисия установила също, че Г. С. е криминално проявен, с отнето СУМПС още на 22.09.2009 г., а правоспособността му не била възстановена по реда на чл.157, ал.5 от ЗДВП. Според комисията, наличието на тези данни и представянето на чуждестранно свидетелство за управление на МПС е следвало да събуди подозрение у полицейския служител и той да положи необходимите усилия за да изясни всички факти и обстоятелства, с оглед изпълнението на служебните му задължения и реализирането на проверката в цялост. Прието е, че при наличието на тези първоначални данни и при положение, че служителят е разполагал с възможността и с достъпа до информация за задграничните пътувания на водача, за него е било възможно и задължително да провери редовността на представеното му чуждестранно СУМПС. Същото било с дата на издаване 15.06.2021 г., а от Писмо рег. № 513р- Д02656/20.10.2022 г. по описа на СДВР /л.404, том 2/ се установявало, че за периода от 15.04.2021 г. до 05.07.2022 г. Г. К. С. нямал регистрирани излизания извън територията на Република България. Това обстоятелство следвало да породи съмнение у младши инспектор В. относно валидността и редовността на представения от водача документ за правоуправление и той следвало да предприеме последващи действия по компетентност.

От страна на дисциплинарната комисия е прието, че жалбоподателят е разполагал с възможността и с достъпа до информация за задграничните пътувания на водача и за него е било възможно и задължително да провери редовността на представеното му чуждестранно СУМПС, както и да установи дали Г. К. С. има регистрирани излизания извън територията на Република България, а оттам и да извърши преценка дали за него е налице условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария.

С оглед на горните данни поведението на младши автоконтрольор В. било оценено от дисциплинарната комисия като нарушение на чл.62, ал.6 от Инструкция № 8121з-749/20.16.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение /Обн. ДВ., бр. 90 от 31.10.2014 г./ - съгласно инструкцията проверката задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и/или идентификационен номер на рама, данни за водача, валидност на СУМПС и данни на пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена, нарядът не разполага с такава или при друга невъзможност - чрез ОДЦ/ОДЧ; респ. справка за валидността на СУМПС, издадени от други държави - членки на ЕС, се извършва в системата „EUCARIS-RESPER“ чрез РСОД или ОДЦ/ОДЧ.

Прието е, че от страна на младши автоконтрольор В. В. е извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.1 от ЗМВР – „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“, за което съгласно чл.200, ал.1, т.15 от ЗМВР следва да се наложи дисциплинарно наказание порицание за срок от шест месеца.

Резултатите от проверката са обективирани в Справка рег. № 513р-113835/21.11.2022 г. по описа на СДВР /л.79 и сл./.

На 09.01.2023 г. директорът на СДВР издал процесната Заповед № 513з-153/09.01.2023 г. /л.11/ и наложил на жалбоподателя дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 /шест/ месеца, считано от връчване на заповедта.

Ответникът не е представил доказателства за датата, на която е връчил оспорената заповед на жалбоподателя, както и че го е поканил за изслушване и даване на писмени обяснения.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя са представени гласни доказателства, събрани чрез разпита на свидетеля З. Н. Х., на които съдът дава вяра, тъй като ги намира за подробни, обективни, последователни, логични и напълно кореспондиращи с останалия доказателствен материал по делото. Той си спомня за проверката, която заедно с жалбоподателя и в изпълнение на служебните си задължения са извършили на МПС, управлявано от Г. С.. Потвърждава, че последният е представил чуждестранно СУМПС, както и че лекият автомобил, с който се придвижвал не е бил преминал годишен технически преглед, за което жалбоподателят му наложил глоба с фиш. Категоричен е, че както към момента на процесната проверка, така и към настоящия момент, автоконтрольорите от ПП нямат достъп до системата „EUCARIS-RESPER“, даваща възможност да се прави справка за чуждестранни СУМПС. Според него такава проверка може да се извърши от дежурния офицер, който е на смяна в ПП, но само в рамките на работния ден, т.е. между 08:30 и 17:30 ч. от понеделник до петък. По време на работа младши автоконтрольорите нямат достъп и до АИС „Граничен контрол“. Заявява също, че не му е известно, а и не са длъжни да преминават курс за разпознаване и откриване на неистински официални документи по конкретни белези и специфики на материалния носител.

Обстоятелството, че в предоставените от РСОД таблети за работа от служителите не са инсталирани системата „EUCARIS-RESPER“ и АИС „Граничен контрол“ се потвърждава и от Писмо рег. № 43330-20949/27.03.2023 г. /том 2, л.456/, изходящо от СДВР. От него се потвърждава и заявеното от свидетеля Х., че справки за граничен контрол, валидност на чуждестранни документи и правоспособност на лица с чуждестранни СУМПС се извършва в ефир от служители на ОДЧ/ОДЦ, в какъвто смисъл са и обясненията на самия жалбоподател.

При така установените факти, настоящият състав на Административен съд София-град, като извърши цялостна проверка по реда на чл.168, ал.1 от АПК за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано делото, е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от лице по чл. 147, ал.1 от АПК, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорения акт, против заповед, подлежаща на пряк съдебен контрол на основание чл.211 от ЗМВР, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е издадена от директора на СДВР, който съгласно разпоредбата на чл.204, т.4 от ЗМВР е органът, компетентен да налага наказания по чл.197, ал.1, т.1-т.3 от ЗМВР, каквото е и наложеното с процесната заповед.

Процесната заповед е обективизирана е в изискуемата съгласно чл.204 от ЗМВР писмена форма. В нея са индивидуализирани извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които се твърди и се приема, че е извършено дисциплинарното нарушение и е посочена правната му квалификация. Формално е изпълнено и изискването за излагане на мотиви. Посочен е срокът за обжалване и пред кой орган.

Проверката по случая е назначена след постъпването на данни за евентуално извършени нарушения от служители на СДВР със заповед на директора на СДВР, с

която е определен състава на комисията и срока на завършването ѝ.

Констатациите на комисията са обективирани в нарочна справка и е предложено на дисциплинарнонаказващият орган да наложи на жалбоподателя дисциплинарно наказание порицание.

По делото липсват доказателства относно изпълнението на изискването по чл.206, ал.1 от ЗМВР от страна на дисциплинарнонаказващият орган, а именно: да е дал възможност на привлечения към дисциплинарна отговорност служител да направи обяснения.

Дисциплинарната отговорност за извършени нарушения на служебната дисциплина е реализирана в сроковете по чл.195, ал.1 от ЗМВР. С оглед датата на установяване на нарушението /с издаването на Справка рег. № 513р-113835/21.11.2022 г. по описа на СДВР/ и неговото извършване на 03.06.2022 г. е видно, че оспорената заповед е издадена не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му.

Съдът намира, че в случая не е спазен реда на дисциплинарното производство, уреден в чл.205 и сл. от ЗМВР. Това е така, защото ответникът, въпреки указаната му доказателствена тежест, не е представил доказателства, че на жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с обобщената справка и събраните в хода на дисциплинарната проверка материали, както и че му е била дадена възможност да бъде изслушан и да даде обяснения, т.е. не е изпълнено изискването на чл.206, ал.1 от ЗМВР.

С оглед на горното, настоящият състав счита, че не са спазени правилата за провеждане на дисциплинарното производство и е налице нарушение по чл.146, т.3 от АПК, представляващо основание за отмяна на заповедта, с която то е приключило.

Относно приложението на материалния закон и съответствието с неговата цел, съдът намира следното:

В оспорената заповед дисциплинарно наказващият орган е дал неясна правна квалификация на нарушението, която не се основава на установени и доказани факти, свързани с конкретно поведение на наказаното лице. Прието е, че младши инспекторът не е изпълнил изискванията на чл.62, ал.б от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, според която „Проверката задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и/или идентификационен номер на рама, данни за водача, валидност на СУМПС, и данни на пътуващите лица чрез РСОД, а когато РЗОД е повредена, нарядът не разполага с такава или при друга невъзможност – чрез ОДЧ/ОДЧ. Справка за валидността на СУМПС, издадени от други държави – членки на ЕС се извършва в системата „EUCARIS-RESPER“ чрез РСОД или ОДЦ/ОДЧ. Това обаче се опровергава от събраните в хода на дисциплинарната проверка и приобщени към делото доказателствени материали, посочени по-горе. Младши инспектор В. проверил представеното от С. СУМПС, издадено в Конфедерация Швейцария, но външният му вид не породил у него съмнения относно автентичността и валидността му. Справка в „EUCARIS-RESPER“ чрез РСОД или ОДЦ/ОДЧ нямало как да извърши, тъй като на автоконтрольорите не е осигурен достъп до системата. Липсата на техническа възможност е заявена както в свидетелските показания на З. Х., така и в изходящото от самия ответник и представено по делото Писмо рег. № 43330-20949/27.03.2023 г. /том 2, л.456/.

С оглед на горните данни, неизвършването на справка чрез „EUCARIS-RESPER“ не

може и не следва да се вменява във вина на жалбоподателя, тъй като същият е бил обективно възпрепятстван, поради причини, произтичащи от поведението на самия ответник.

Не може да се вмени във вина на жалбоподателя и обстоятелството, че не е установил дали СУМПС на Г. С. е отнето, дали същият е правоспособен водач и т.н., след като не е доказано, че към датата на извършената му проверка, в информационната система на МВР са се съдържали данни за това. Не е доказано, че на младши автоконтрольорите, в частност на жалбоподателя, е осигурена възможност да проверяват дали спрените от тях водачи на МПС имат или не криминалистически регистрации и каква евентуално е връзката между това обстоятелство и проверките по спазване на ЗДвП. Остава неясно защо дисциплинарнонаказващият орган е приел, че за младши инспектор В. е съществувало задължение да извършва справка за задграничните пътувания на спрените водачи, в т.ч. и на С., респ. коя точно законова разпоредба той е нарушил като не е направил такава.

Всичко изложено по-горе мотивира съдебния състав да приеме недоказаност на твърдяното дисциплинарно нарушение. Процесната заповед се явява постановена не само при съществено нарушение на процесуалните правила, но и при липса на мотиви и в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, т.е. налице са отменителните основания по чл.146, т.2, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

Предвид изхода на спора жалбоподателят има право на разноски. Искането за присъждането им е направено своевременно. Подкрепено е с доказателства, че такива са платени и е представен списък по чл.80 от ГПК. Ето защо, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата от 810,00 лв. /осемстотин и десет лева/, от които 10,00 лв. /десет лева/ - внесена държавна такса, и 800,00 лв. /осемстотин лева/ - платен адвокатски хонорар. Възражението за прекомерност, направено от ответника, съдът приема за неоснователно. Съгласно чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес по ЗМВР е 750 лв., т.е. на стойност близка до заплатената от жалбоподателя, като същевременно по делото са проведени две съдебни заседания, в които процесуалният представител на жалбоподателя е взел активно участие.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 513з-153/09.01.2023 г. на директора на СДВР, с която на В. Р. В. с ЕГН [ЕГН] и постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] – младши автоконтрольор I степен в 02 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, е наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от шест месеца, считано от връчване на заповедта, **КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.**

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Р. В. с ЕГН [ЕГН] и постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] направените по делото разноски в размер на 810,00 лв. /осемстотин и десет лева/.

РЕШЕНИЕТО, на основание чл. 211 от ЗМВР, е окончателно и не подлежи на

обжалване.

СЪДИЯ: